

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11. marca 2016 roku (...) Spółka akcyjna z siedzibą w K. (zwana dalej spółką (...)) wystąpiła przeciwko E. W. o zapłatę kwoty 7.997,24 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od kwoty 7.641,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że posiada wierzycelność w stosunku do spółki P.U.H.P. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwanej dalej spółką P.U.H.P. (...)), stwierdzoną nakazem zapłaty z dnia 29. lipca 2016 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie. Wskazał, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko spółce okazało się bezskuteczne. Jako podstawę prawną swojego roszczenia powód wskazał art. 299 § 1 k.s.h. Na kwotę dochodzonego pozwem odszkodowania składają się: należność główna w wysokości 5.946,93 zł, skapitalizowane odsetki ustawowe od należności głównej w wysokości 1.694,15 zł, koszty procesu w kwocie 92,00 zł, koszty postępowania klauzulowego w kwocie 6,00 zł oraz koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 258,16 zł (pozew, k. 2-5).

W dniu 6. maja 2016 r., wydany został w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty, sygn. akt IX GNC 1372/16, k. 41). Jego odpis został doręczony stronie pozwanej w dniu 12. lipca 2016 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 47).

W dniu 25. lipca 2016 roku pozwana E. W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zakwestionowała dochodzone przez powoda roszczenie co do zasady. Strona pozwana podniosła, że w skutek działań właściciela budynku przy ul. (...) w W. i zlicytowania mieszkania przy ul. (...) w W., w toku postępowania egzekucyjnego, została pozbawiona dostępu do wszelkich dokumentów i pieczętek spółki P.U.H.P. (...), wobec czego nie mogła skutecznie złożyć wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Jednocześnie pozwana wskazała na nieskuteczne doręczenie jej wezwania do zapłaty, wobec skierowania korespondencji na nieaktualny adres zamieszkania pozwanej. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 50-50v.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. była członkiem zarządu spółki P.U.H.P. (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. do dnia 19. lutego 2015 r. (okoliczności bezsporne; odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców KRS spółki P.U.H.P. (...), k. 9-15, informacja z Monitora Sądowego i Gospodarczego, k. 16).

W dniu 29. lipca 2013 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie, I Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt I Nc 6504/13/S, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym nakazał, aby spółka P.U.H.P. (...) zapłaciła na rzecz spółki (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w K. kwotę 5.946,93 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 9. lipca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 92,00 zł tytułem kosztów procesu. W dniu 5. czerwca 2014 r. powyższy nakaz zapłaty został zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. Koszt postępowania klauzulowego został ustalony na kwotę 6,00 zł. Od powyższego nakazu zapłaty spółka P.U.H.P. (...) wniosła zarzuty, które zostały odrzucone przez Sąd postanowieniem z dnia 25. listopada 2013 r. Od powyższego postanowienia spółka P.U.H.P. (...) wniosła zażalenie, które Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie odrzucił postanowieniem z dnia 21. marca 2014 r. (okoliczności bezsporne; odpis nakazu zapłaty, k. 23, odpis postanowień, k. 68-69).

Na podstawie powyższego tytułu wykonawczego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne (okoliczności bezsporne).

Postanowieniem z dnia 17. listopada 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Przasnyszu, T. I., umorzył postępowanie egzekucyjne, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Jednocześnie Komornik Sądowy ustalił koszty postępowania egzekucyjnego w wysokości 194,32 zł (odpis postanowienia, k. 25-26).

W toku postępowania egzekucyjnego, prowadzonego pod sygn. akt KM 622/14, ustalono, że dłużnik nie funkcjonuje pod adresem wskazanym przez wierzyciela i nie odbiera korespondencji. Ponadto Komornik Sądowy ustalił, że dłużna spółka nie posiada żadnych pojazdów mechanicznych, kont bankowych, wierzytelności, nieruchomości, ani innych praw majątkowych (pismo Komornika Sądowego z dnia 15. września 2015 r., k. 24).

W dniu 4. grudnia 2015 r. spółka (...) wystosowała do E. W. wezwanie do zapłaty kwoty 7.918,20 zł, doręczone jej między 10. grudnia 2015 r. a 28. grudnia 2015 r., zakreślając jej termin 14 dni od otrzymania wezwania. Powyższe wezwanie zostało wysłane na adres: ul. (...) w W.. Korespondencja nie została odebrana przez E. W. i po podwójnym awizowaniu została zwrócona do nadawcy (wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 27-28).

Stan faktyczny opisany powyżej był w większości bezsporny między stronami niniejszego postępowania. Podstawę ustaleń stanowiły zatem twierdzenia strony powodowej niezakwestionowane albo wprost przyznane przez pozwaną, a zatem dotyczące faktów bezspornych.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił ponadto na podstawie powołanych przy odpowiednich partiach ustaleń dowodów - dokumentów prywatnych, przedstawionych przez powoda na poparcie formułowanych przez stronę powodową twierdzeń, które Sąd uczynił podstawą dokonanych ustaleń we wskazanym wyżej zakresie. Strony nie kwestionowały wiarygodności załączonych do pism procesowych odpisów dokumentów prywatnych, Sąd zaś nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd pominął dowody z dokumentów oraz przesłuchania pozwanej, objęte wnioskami dowodowymi sformułowanymi przez pozwaną w sprzeciwie, wobec niewykonania przez pozwaną zarządzenia do ich uzupełnienia. Wskazać należy, że zgłoszone przez pozwaną wnioski dowodowe nie mogły zostać uwzględnione z uwagi na brak tezy dowodowej. Pomimo, że przepisy prawa procesowego nie zawierają przepisu określającego elementy konieczne wniosku dowodowego, to z kilku przepisów można wywieść implícite elementy konstrukcyjne wniosku. Przede wszystkim z art. 232 k.p.c. wynika, że wniosek winien wskazywać środek dowodowy i fakty, dla udowodnienia których jest on powoływany. Ponadto, skoro to na stronach procesu spoczywa odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego, to brak jest podstaw, co do zasady, do zastępowania ich w określeniu środka dowodowego i tezy dowodu przez sąd; co najwyżej w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu sąd może powtórzyć albo doprecyzować elementy wniosku dowodowego. Również art. 258 k.p.c. zdaje się wskazywać, że wniosek dowodowy winien zawierać fakty, do których stwierdzenia strona dąży. Tym samym to na pozwanej spoczywał obowiązek sformułowania tez dowodowych dotyczących zgłoszonych wniosków dowodowych, do czego pozwana została zobowiązana zarządzeniem z dnia 30. września 2016 r., tak by można było stwierdzić, czy wnioski dotyczą okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a nadto spornych między stronami. Zakreślony pozwanej termin na wykonanie powyższego zarządzenia upłynął bezskutecznie, wobec czego zgłoszone przez pozwaną dowody zostały pominięte.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 299 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania

restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Odpowiedzialność związaną z bezskutecznością egzekucji określonego zobowiązania wobec spółki z ograniczoną odpowiedzialnością ponoszą na podstawie powołanego wyżej przepisu osoby będące członkami jej zarządu lub likwidatorami w czasie istnienia tego zobowiązania (tak: uchwała SN z dnia 28 lutego 2008r., III CZP 143/07). Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje, nie tylko zasądzoną w tytule wykonawczym należność główną wraz z ustawowymi odsetkami, ale także koszty procesu, koszty postępowania klauzulowego i koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji (uchwała SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007/9/136; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16. marca 2007 r., III CSK 404/06).

Powód, który dochodzi roszczenia przewidzianego w art. 299 §1 k.s.h., powinien wykazać istnienie określonego zobowiązania spółki w czasie, kiedy pozwany był członkiem zarządu, stwierdzonego w tym czasie lub później tytułem egzekucyjnym wydanym na rzecz powoda oraz bezskuteczność egzekucji tego zobowiązania przeciwko spółce.

Pierwszą przesłanką odpowiedzialności członków zarządu za zobowiązania spółki jest pełnienie funkcji członka zarządu spółki w czasie, kiedy istniało zobowiązanie, którego egzekucja okazała się później bezskuteczna. Na potwierdzenie okoliczności istnienia tytułu egzekucyjnego stwierdzającego istnienie zobowiązania przeciwko spółce P.U.H.P. (...) powód przedłożył odpis nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieście w Krakowie z dnia 29. lipca 2013 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. W ocenie Sądu, powyższa przesłanka została spełniona, albowiem w toku postępowania ustalono, że roszczenie powódki, przysługujące jej od spółki P.U.H.P. (...), stało się wymagalne w dniu 9. lipca 2013 r., co wynika z treści nakazu zapłaty. Pozwana natomiast była członkiem zarządu spółki P.U.H.P. (...) do dnia 19. lutego 2015 r., dlatego też nie ulega wątpliwości, że pozwana E. W., była członkiem zarządu spółki P.U.H.P. (...) w okresie istnienia zobowiązania, a w związku z tym odpowiada za istniejące zobowiązania spółki, bez względu na moment ich powstania. Na potwierdzenie powyższej okoliczności powód przedłożył odpis aktualny KRS spółki P.U.H.P. (...) oraz informację z Monitora Sądowego i Gospodarczego. Powyższe okoliczności nie były kwestionowane przez pozwaną.

Kolejną przesłanką odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki jest bezskuteczność egzekucji w stosunku do spółki. Powód sprostował również temu wymaganiu, przedstawiając stosowne dokumenty w postaci postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Przasnyszu z dnia 17. listopada 2015 r., T. I., w sprawie o sygn. akt KM 622/14, stwierdzające bezskuteczność egzekucji. Ta okoliczność również nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

W konsekwencji, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że powód wykazał zasadę odpowiedzialności pozwanej. Powód wykazał bowiem zaistnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., mianowicie wykazał, że zobowiązanie spółki P.U.H.P. (...) zostało stwierdzone tytułem egzekucyjnym wydanym na rzecz powoda. Nie budzi w sprawie również wątpliwości, że powód wykazał bezskuteczność egzekucji przedmiotowego zobowiązania oraz, że zobowiązanie spółki stwierdzone nakazem zapłaty z dnia 29. lipca 2013 roku istniało w okresie, gdy członkiem zarządu spółki była pozwana E. W..

W pierwszej kolejności należy się odnieść do zarzutu przedawnienia, gdyż jego uwzględnienie prowadziło do tego, że pozostałe rozważania, dotyczące kolejnych zarzutów pozwanej byłyby bezprzedmiotowe.

W ocenie Sądu zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie. Według dominującego w doktrynie i judykaturze poglądu, ujmującego odpowiedzialność członków zarządu jako odpowiedzialność odszkodowawczą, regulacja tej odpowiedzialności określa wszystkie konieczne przesłanki powstania obowiązku naprawienia szkody: szkodę, fakt powodujący szkodę, z którym ustawa łączy obowiązek jej naprawienia, oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a tym faktem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6. lipca 2007 r., sygn. akt III CSK 2/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 63, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7. grudnia 2006 r., sygn. akt III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136). Za trafne należy uznać stanowisko, zgodnie z którym członkowie zarządu ponoszą na podstawie art. 299 k.s.h. odpowiedzialność deliktową za szkodę w wysokości niewyegzekwowanej od spółki wierzytelności, z ewentualnymi

należnościami ubocznymi, spowodowaną bezprawnym, zawinionym niezgłoszeniem przez członków zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. W konsekwencji, do przedawnienia roszczenia wynikającego z art. 299 § 1 k.s.h. mają zastosowanie przepisy normujące przedawnienie roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28. stycznia 2004 r., IV CK 176/02, "Wokanda" 2004, nr 9, s. 7, z dnia 27. października 2004 r., IV CK 148/04, z dnia 15. grudnia 2004 r., IV CK 376/04, z dnia 22. czerwca 2005 r., III CK 678/04, i z dnia 31. stycznia 2007 r., II CSK 417/06, "Monitor Prawniczy" 2007, nr 5, s. 229). W związku z powyższym odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 4421 § 1 k.c., zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Zgodnie z ogólną zasadą z art. 120 k.c. - bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się niezależnie od świadomości uprawnionego co do istnienia przysługującego mu roszczenia. W art. 4421 § 1 k.c. ustawodawca uregulował jednak początek biegu terminu przedawnienia w sposób szczególny, wiążąc go z powzięciem przez poszkodowanego wiadomości o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Z unormowania tego wynika, że świadomością poszkodowanego muszą być objęte wszystkie przesłanki warunkujące powstanie roszczenia. Termin przedawnienia roszczenia deliktowego może rozpocząć swój bieg dopiero wtedy, gdy poszkodowanemu znany jest zarówno sam fakt powstania szkody, jak i osoba obowiązana do jej naprawienia; nie chodzi przy tym o chwilę, w której poszkodowany powziął jakąkolwiek wiadomość na temat tych okoliczności, ale o moment otrzymania takich informacji, które - ocenione według kryteriów obiektywnych - w pełni je uprawdopodobniają (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2. października 2007 r., II CSK 301/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2011 r., IV CSK 46/11). W ocenie Sądu trzyletni termin przedawnienia należy liczyć od dnia wydania przez Komornika Sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z uwagi na jego bezskuteczność i doręczenia tegoż postanowienia wierzycielowi. Wobec zatem wydania tego postanowienia w dniu 15. września 2015 roku i wszczęciu niniejszego postępowania w dniu 11. marca 2016 roku uznać należy, że roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Jak wskazano powyżej na powodzie spoczywał ciężar wykazania przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. Strona pozwana z kolei może wykazać, że w czasie pełnienia przez nią funkcji członka zarządu nie istniały podstawy do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz okoliczności egzoneracyjne z art. 299 § 2 k.s.h. Zgodnie z treścią art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody. Aby zatem uwolnić się od odpowiedzialności, pozwany członek zarządu powinien udowodnić jedną z okoliczności egzoneracyjnych. Przede wszystkim przy ocenie okoliczności egzoneracyjnych polegających na braku podstaw do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości należy wziąć pod uwagę przepisy ustawy – Prawo upadłościowe, które precyzują przesłanki i termin złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy – Prawo upadłościowe, dłużnika uważa się za niewypłacalnego, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Domniemywa się, że dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jeżeli opóźnienie w wykonaniu zobowiązań pieniężnych przekracza trzy miesiące (ust. 1a). Stosownie do ust. 2 powyższego przepisu, dłużnik będący osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, jest niewypłacalny także wtedy, gdy jego zobowiązania pieniężne przekraczają wartość jego majątku, a stan ten utrzymuje się przez okres przekraczający dwadzieścia cztery miesiące.

Pozwana w sprzeczności od nakazu zapłaty wskazała, że wobec działań właściciela lokalu przy ul. (...) w W. oraz faktu zlicytowania nieruchomości przy ul. (...), w toku postępowania egzekucyjnego, utraciła ona dostęp do wszelkiej dokumentacji i pieczętek spółki P.U.H.P. (...), co uniemożliwiło jej skuteczne złożenie wniosku o upadłość spółki. Jak stanowi przepis art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki

prawne. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że nie ponosi winy za niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w terminie, w okresie gdy pełniła funkcję członka zarządu spółki P.U.H.P. (...). Strona pozwana tymczasem nie podjęła żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie. Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wprawdzie zgłosiła wnioski dowodowe, jednakże na wezwanie nie sprecyzowała też dowodowych i nie wskazała faktów, na jakie dowody te miałyby zostać przeprowadzone, w związku z czym wnioski te zostały przez Sąd pominięte. Tym samym pozwana nie wykazała przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h. W procesie decyzyjnym Sąd nie może oprzeć swojego rozstrzygnięcia na okolicznościach, które nie zostały udowodnione. Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony (ani materialnoprawnym, ani procesowym), a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Nie istnieje zatem żadna możliwość egzekwowania od strony aktywności w sferze dowodowej; sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Przeciwno stronie natomiast - co wynika z art. 6 k.c. - skierują się ujemne następstwa jej pasywnej postawy; fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych (Pyziak-Szafnicka M. (red.). Kodeks cywilny. Część ogólna. Komentarz. LEX 2009).

Ubocznie wskazać należy, że słuszne jest stanowisko powoda, że okoliczność utraty dostępu do dokumentacji spółki P.U.H.P. (...) i pieczęci spółki, znajdujących się w lokalu przy ul. (...) w W., nie jest okolicznością wyłączającą winę pozwanej w zaniechaniu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Wina członka zarządu spółki prawa handlowego w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości powinna być oceniana według kryteriów prawa handlowego, czyli według miary podwyższonej staranności oczekiwanej od osoby pełniącej funkcje organu osoby prawnej prowadzącej działalność gospodarczą, miary staranności uwzględniającej pewne (podwyższone) ryzyko (gospodarcze) związane z prowadzeniem tej działalności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2. października 2008 r., I UK 39/08, OSNP 2010, nr 7-8, poz. 97). Pozwana winna zatem niezwłocznie podjąć działania celem odzyskania dokumentacji spółki. W szczególności, skoro pozwana uznała, że działania właściciela lokalu, czy też Komornika Sądowego, polegające na zlicytowaniu nieruchomości w toku postępowania egzekucyjnego, były bezprawne, winna podjąć czynności mające na celu przywrócenie stanu zgodnego z prawem. Pozwana, jak słusznie zauważył powód, mogła w szczególności złożyć skargę na czynności komornika, czego jednakże nie uczyniła. Jak wskazano powyżej, od członków zarządu spółki kapitałowej wymagany jest profesjonalizm, a także podwyższona staranność. Winni oni stale kontrolować sytuację w spółce przynajmniej na tyle, aby orientować się, czy jest ona wypłacalna i czy nie zachodzą przesłanki skutkujące obowiązkiem zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości, bądź wszczęcia postępowania układowego. Jeżeli dana osoba pełni tę funkcję, mimo, że nie jest w stanie takiej kontroli sprawować, bierze na siebie ryzyko związane ze skutkami ewentualnej niewypłacalności tego podmiotu. Pełnienie funkcji członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest dobrowolne, wymaga zgody osoby powołanej na to stanowisko, a członek zarządu może zrezygnować w każdym czasie ze swojej funkcji. W niniejszej sprawie pozwana wskazała, że licytacja nieruchomości, a tym samym chwila utraty dokumentacji spółki, miała miejsce w 2012 lub 2013 roku. Pomimo tej okoliczności, pozwana nadal, do lutego 2015 roku, pełniła funkcję członka zarządu spółki P.U.H.P. (...). Tym samym pozwana wzięła na siebie ryzyko związane ze skutkami ewentualnej niewypłacalności tego podmiotu. Ponadto, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania, że w przypadku gdy, jak sama przyznała pozwana, zachodziły przesłanki do ogłoszenia upadłości spółki, brak dokumentów i pieczęci spółki jest okolicznością uniemożliwiającą zgłoszenie takiego wniosku w terminie. W związku z czym nie można uznać, aby pozwana skutecznie uwolniła się od odpowiedzialności za zobowiązania spółki.

Pozwana kwestionując ponadto żądanie pozwu wskazała, iż nie otrzymała przedsądowego wezwania do zapłaty, gdyż korespondencja została skierowana na adres, pod którym pozwana nie mieszka od 2012 r., gdyż lokal ten, w toku postępowania egzekucyjnego, został zlicytowany przez Komornika Sądowego. Pozwana jednakże nie wykazała zarówno okoliczności sprzedaży licytacyjnej tego mieszkania, jak również faktu nieodbierania korespondencji pod tym adresem. Podkreślić należy, że w niniejszej sprawie, odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu został wysłany do pozwanej właśnie na adres: ul. (...) lok. 67 w W., pod którym to adresem przesyłka została odebrana przez osobę działającą z upoważnienia pozwanej. Tym samym za prawidłowe i skuteczne uznać należy działania powoda mające na

celu wyegzekwowanie swojej należności, który skierował do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty na powyższy adres.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał, iż powód wykazał istnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h., natomiast pozwana nie wykazała żadnej z przesłanek z art. 299 § 2 k.s.h., w związku z tym Sąd uznał, iż powodowi przysługuje wobec pozwanej wierzytelność stwierdzona nakazem zapłaty z dnia 29. lipca 2016 roku, wydanym przez Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie.

Analizując zasadność zgłoszonego roszczenia co do wysokości wskazać należy, co następuje:

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. niewątpliwie obejmuje zasądzone w tytule wykonawczym, wydanym przeciwko spółce, odsetki ustawowe od należności głównej (uchwała SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CZP 118/06, wyrok SN z dnia 7. grudnia 2006 r., III CSK 219/06). Natomiast nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości to, że to roszczenie jako roszczenie o charakterze odszkodowawczym jest roszczeniem odrębnym od pierwotnego roszczenia, a jako odszkodowawcze jest zobowiązaniem bezterminowym, w związku z tym jego wymagalność powstaje dopiero z momentem wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia. Wymagalność roszczenia należy określić zatem zgodnie z art. 455 k.c., a zatem niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania i dopiero od dnia wymagalności świadczenia wierzyciel, zgodnie z art. 481 k.c., może żądać odsetek za opóźnienie w jego spełnieniu (wyrok SN z dnia 21. lutego 2002 r., IV CKN 793/00; wyrok SN z dnia 22. czerwca 2005 r., III CK 678/04). Odsetki ustawowe z tytułu opóźnienia spółki w zapłacie należności głównej mogą być objęte odszkodowaniem dochodzonym w oparciu o treść art. 299 k.s.h., wtedy jednak powinny one zostać skapitalizowane i wyrażone kwotowo (wyrok SN z dnia 21. lutego 2001 r., IV CKN 793/00). Określone w ten sposób odsetki stanowiłyby element szkody i wchodziłyby w zakres należnego powodowi odszkodowania. W niniejszej sprawie powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym określił kwotę, której zapłaty się domaga, w tym skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 1.579,11 zł. Tak określone skapitalizowane odsetki wraz z należności główną wyznaczają zatem rozmiar należnego powodowi odszkodowania. Naliczone w pozwie skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie, przewyższające tak określony element szkody, nie wchodzi w zakres należnego powodowi odszkodowania. Powód może natomiast skutecznie dochodzić od pozwanej odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu przez nią świadczenia odszkodowawczego od dnia następującego po dniu, w którym zobowiązanie to stało się wymagalne. W niniejszej sprawie jest niewątpliwie, że wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej między dniem 10. grudnia a dniem 28. grudnia 2015 r., co wynika z poświadczonej za zgodność z oryginałem kserokopii przesyłki, na podstawie której można ustalić datę pierwszego awiza i zwrotu przesyłki do nadawcy. Uznać należy, że pozwana miała obiektywną możliwość zapoznania się z zawartością przesyłki, skoro odbiera korespondencję wysyłaną na adres przy ul. (...) w W.. Za datę doręczenia wezwania (przez awizo) należy uznać dzień, w którym upłynął 7-dniowy termin do odbioru przesyłki po jej powtórny awizowaniu. Tym samym, wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej jeszcze w grudniu 2015 r., a zatem 14-dniowy termin upłynął przed dniem wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. W konsekwencji, zasadne jest żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 11. marca 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z powyższym, na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 7.882,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 7.526,04 zł od dnia 11. marca 2016 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22. października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804), nakładając na pozwaną obowiązek zwrotu powodowi kosztów procesów, albowiem uległ on tylko co do nieznaczącej części swojego roszczenia. Na kwotę zasądzoną od pozwanej składa się opłata od pozwu w wysokości 400,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34,00 zł.

Biorąc pod uwagę wszystkie powołane wyżej okoliczności, Sąd na podstawie wskazanych w uzasadnieniu przepisów orzekł jak w wyroku.

SSR Aleksandra Zielińska-Ośko

Z/ odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.